

DIGNUS EST AGNUS QUI OCCISUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM Apoc. 13.

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

XXXII. ÉVF. 1932 JÚL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELOUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FIDELIUM

ELECTORUM CONSERVASTI CUIUS NON SUM DIGNUS.

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

Apoc. 13.

TARTALOM: *Tiefenthaler József dr.*: Eucharisztikus világkongresszus Dublinban. — *Tóthné-Kolosi K. Alojzia*: Adni jöttünk. — *Öri Irma*: Az égi haza felé. — *Mátrai Gyula dr.*: A lelkiélet alapjai. I. — *Klema Endre*: Eucharisziát a családokba. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Beszél a spanyolországi Szentszív-szobor. — *V. P. Pap*: Pap leszek-e? — *Kerner István dr.*: A papszentelések után. — *Központi*: Nyári imaszándékunk. — *Mikula László*: Engedjétek hozzám... — *Német István*: A kegyelem csodálatos útja. — *Király Ödönné*: Szent Pál levelet ír Korintusba. — Istenjárás. — Oltáregyleti élet. — Irodalom.

Milyen legyen a partecédula? Olyan sokszor olvasunk, katolikus szempontból igen kifogásolható halotti jelentéseket, hogy nem tartjuk hasznosnak egy mintaszerűen megszövegezett gyászjelentést ideiktassunk:

Mérhetetlen fájdalomtól lesujtva és gyászbaborult szívvel, de a Mindenható szent akarata előtt meghajolva tudatjuk, hogy a forrón szeretett jószágos aya, páratlan testvér, nagytya és rokon

BLESZL FERENC

királyi tanácsos, m. kir. kincstári főtanácsos, az Esztergomi Takarékpénztár Rt. ny. elnökgazdája, a Pénzügyi Központ igazgatósági tagja, a Központi Jelzőtőzvegbank igazgatósági tagja, Komárom-Esztergom vármegye törvényhatósági bizottságának tagja, a vizvárosi plébánia kerületi egyházközség elnöke

keresztényi türelemmel átszenvedett rövid betegség és a haldoklók szentségének ájtatos felvétele után e hó 18-án d. u. 1/25 órakor, életének 75-ik évében, megtért az Úrhoz, kinek egész életén át hűséges követője volt.

Felejthetetlen drága halottunk lelkeüdvéért az engesztelő szentmiseáldozatot e hó 20-án, hétfőn d. e. 9 órakor az érseki vizvárosi plébániatemplomban mutatjuk be a Mindenhatóknak, hűlt tetemét pedig a gyászmise után ugyanezen templomban d. e. 1/210 órakor beszenteltetve a boldog föltámadásig az esztergom-szentgyörgymezői temetőben levő családi sírboltban helyezük nyugovóra. Esztergom, 1932 június 18.

*Amily őszintén szerettünk, époly mélységesen gyászolunk!
Irgalmas Jézus, adj neki örök nyunyodalmat!*

Családtagok nevei.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Litánia Szent Józsefről	—05
Egyes példány	—25	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»... ..	—10
Régi teljes évfolyam	1-20	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Öröme» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér liliom... ..	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv	1-50
Nádasy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Kis Szent Terézia szelleme	3-50		
Litánia latin szöveggel	—50		

Eucharisztikus világkongresszus Dublinban.

1. A szentek Szigetén — Írországbán — zajlott le az idei eucharisztikus világkongresszus. Bámulatos ellentét: a legcsodásabb hittitok és a legnagyobb ünnep — a latens Deitas, a rejtett Istenség nevében a legnyilvánosabb manifestatio. Ez az igazságnak és a természetfeletti hitnek abszolút diadala.

Olyanok ezek a kongresszusok, mint a feltámadt Krisztusnak megjelenései, apparíciói, amelyek a feltámadásnak örök bizonyítékai: az eucharisztikus világkongresszusok a hittitok igazságának és hitének hatalmas gyakorlati argumentumai.

Az egyház a kongresszusok helyének kiválogatásában historikus momentumok és hitelezési ambíciók behatása alapján dönt. Csikágó a fejlődő új világnak szólott; egész Amerika ujjongott és hódolt a világ-egyház színe előtt az eucharisztikus Krisztusnak. A sárga tenger peremén a missziós világnak kongresszusa volt az ausztráliai. Carthagóban az ősi afrikai egyház nagysága és halhatatlan szellemei (Tertullian, Cyprián, Ágoston) támadtak életre. Az írországi világkongresszus pedig a protestáns elnyomatásban páratlan hű hitű irek, Szent Patrik népének megjutalmazását jelenti. Az angol protestantizmus vágya az Oltáriszentség után — mely újabb időben máj szinte szektárius mozgalom az anglikanizmus keretében — hatalmas tápot nyer és bizonyára átcsap Luther hazájába is. Az Eucharisztia a multa nézve a hithűség szimbóluma, a jövőre nézve a megtérés záloga és legfőbb mozgatója. Mikor Japánba hosszú számkivetés után újra bevonulhatott a kereszténység, a katolikus kápolna mellett odatelepedett a protestáns is és a századokon át titokban katolikuságát megőrzött népfoszlányok úgy orientálódtak rejtett hitük megkeresésekor, hogy melyik keresztény kápolna őrzi: a papi cölibátust, a szűz Mária-tiszteletet és a szentmisét, mint az Oltáriszentség bölcsőjét.

Az Oltáriszentség modern előtérbejutása és kultuszának hatalmas felendülése előkészítése a protestáns világ megtérésének. Hogy a történelem

ezt a problémát lassan vagy gyorsan oldja-e meg, azt csak a Gondviselés tudja. De az egy akol és egy pásztor útját legjobban az Oltáriszentség egyengeti.

2. Van azonban a jelen eucharisztikus világkongresszusnak egy különlegesen aktuális jellege.

Ma a materialisztikus és túlzott nacionalista szellemben fogamzott gyűlölet szinte áthidalhatatlan szakadékokat vájt a nemzetek és az emberies rétegek közé. Már a tönkremenés pokla alatt nyög az egész civilizált világ, de még mindig nem töri össze azt a két aranyborjút, melyet materializmus és nacionalista túltengésnek hívnak.

Mit jelent most ilyen rettenetes széthúzás közt az, amikor minden népek katolikusai összesereglenek széles e világból és egy szívvé és lélekké, egy hatalmas meggyőződéssé és testvériséggé forrnak össze az Eucharisztia hitében és ünneplésében!

A francia forradalmi szabad eszmék valamikor Franciaországból indultak világméretűre, félrelépték az egyházat, a krisztusi szabad eszmék ősi hirdetőjét és most ugyanaz a Franciaország temetője és akadálya minden szabad testvéri kézfogásnak — a materializmus és túlzott nacionalizmus nevében. Ezt így mondják és írják az újságok. De ez a betegség azok szívéet is marja, kik Franciaországban látják a civilizált világ testvéri megértésének gúzsbakötőjét. Nem a győző, nem is Franciaország, hanem a régi liberális társadalom és állam a materialis, a létérdek és akibírja-marja tanának hordozója itt a bűnös. Az ellenség ma nem kint van, hanem mindenhol bent: a nemzetben, gondolkodásban, önzésben, anyagiasságban, gyűlöletben van.

És most ezen önzéstől szétszagotott emberiség katolikusainak szíve egyet dobog és igazán egyazon Istent imádja az eucharisztikus világkongresszuson!

Micsoda társadalmi, szociális, internacionális, tényleg világmegváltói jellege és jelentősége van ennek! Nem Genf és Hága, hanem az Eucharisztia és világkongresszusai készítik elő a talajt a megértésre.

Karácsonykor Krisztus a szeretet tündérváltójává varázsolja az emberiséget; az Oltáriszentség ir kongresszusa ugyanilyen szellem és lélek beleoltása ebbe a beteg önző világba.

Vajjon az oltás legyőzi-e a kórt? Vajjon meghozza-e az egészséget?

Bizonyos, hogy az egészséges vérkeringés hatalmas segítséget nyer, a szellemi vértisztulás megindul ebben a roppant beteg, miazmás modern civilizált testben akkor, amikor a világegyház különböző nemzetekhez tartozó katolikusai hitben, érzésben, szeretetben egybeforrottan hódolnak az eucharisztikus Krisztusnak.

Ebben a szándékban az Oltáriszentség napi áldozói tovább munkálhatják a világkongresszus nagy gondolatát és művét.

Dr. Tiefenthaler József.

ADNI JÖTTÜNK.

Adni jöttünk e világra,
Adni mindent, ami szép,
Mert a jószág beragyogja
Embertársunk életét.

Adni jöttünk, adjunk tehát
Mosolyt, bűt, életet,
Mi is járva a Golgotát
Töröljünk le könnyeket.

Adni jöttünk és ha végre
Kifosztottként távozzunk,
Feljutunk a magas égbe,
Hol Isten lesz a jutalmunk.

Télné-Kolosi K. Alojzia.

ÉGI HAZA FELÉ.

Járja a mi lelkünk
Az életnek útját,
Az életnek terhes, tüskés, rögös útját.
De sokszor megbotlunk,
S megsebzett lélekkel
Kezünket emeljük
Isteni Mesterhez,
Ki ott áll mellettünk,
S mindenkor felemel.

Meggyógyítja lelkünk,
Bátorítja szívünk,
Megáldja mindentünk
És megerősítve
Újból útnak enged
Égi haza felé.

Midőn a rögös út
Oly keskeny s meredek,

Ugy-e megadod
A szükséges kegyelmet?
S nem hagyod magára
Azt a szegény lelket,
Ki annyira szeret
És annyira siet
Égi haza felé.

Az égi hazában
Várjad majd a lelkem,
Ó égi seregek
Isteni Királya,
Fényes Boldogsága,
Tiszta szép Öröme,
Csillagos Szépsége,
Tiszta Szeretete
S legfőbb Ékessége
(Detroit.)

Óri Irma.

Puskásy Pál lazarista atya tollából igen értékes művecske jelent meg «Jézus Szentséges Szívének hónapja» címen. A mű áhitatgyakorlatokat tartalmaz a Szentséges Szív tiszteletére. Főleg június hónapra való, de mindenkor nagy lelki haszonnal használható. Minden napra van benne lelkiolvasmány, annak lelki értékeit összefoglaló «virágcsokor» s utána egy imádság. A Jézus Szíve-tisztelet igazi kis enciklopédiája, amely mindent összefoglal, ami a léleknek a Szentszív kultuszában hasznos lehet. A harmincnapi ájtatosság után megtaláljuk benne a legszebb énekeket is Jézus Szívéhez. Igen ajánljuk ez értékes művet az Oltáregyesület tagjainak. Ára szép vászonkötésben csak 1 P 20 fill. Kapható minden katolikus könyvkereskedésben és a «Szeretet leányainál» Budapest, I., Nagyboldogasszony-u. 27.

A lelkiélet alapjai.

ISTENNEL való állandó kapcsolat a lelkiélet. Aki lelke szerint is él, az sohasem nélkülözheti Istent. Aki pedig Isten előtt él, csak méltó életet élhet, mert csak így lesz nyugta, csak így hagy neki békét a lelkiismerete. Tehát nem valami komplikált lehetetlenség a lelkiélet. A lélek a kinyilatkoztatásban tudomást szerez Istenről, az Anyaszentegyházról megtanulja, hogyan kell Urának szolgálnia és teljesíti mindazt, amit megtehet és kötelességének ismer.

Könnyű ezek után megtalálni mik a lelkiélet alapjai.

1. *Az első a hit.* Szól hozzám az Úr és én értelmekkel és akaratokkal is hallom, mint az Sámuelnél oly szépen van mondva: *«Szólj Uram, mert hallja a Te szolgád!»* A hit alázatos hallgatása és elfogadása az Úr szavának. Ez a szó talán írásban, talán az istenszolgájának az ajkán, talán egy elmélkedés földi szemmel láthatatlan írásával vagy földi füllel nem hallható hangján hull a lelkünkbe, de mindig olyan a hatása, mint a fundamentum lerakásánál a cementnek: összefogni, mintegy magábaölelve tartani mindazt, ami alapvető a lelkiéletben: a tisztaságot, akaratot és az Isten törvényeinek szolgálatában végzett gyakorlatokat. Mindezt az élő hit teszi a lelkiélet erős alapjává, mert hit nélkül lehetetlen volna bármelyik is közülük. Nem is lehet igazi lelkiélet erős praktikus hit nélkül. Azért imádkoztak a szentek Szt. Tamás apostollal az élükön, a hitben való gyarapodás kegyelméért.

2. *A tisztaság.* Mindenfelől halljuk: fő a tisztaság. A bacillusok, élősdiek ellen tisztasággal lehet védekezni legelső sorban és legeredményesebben. Ugyanígy, hallunk a közélet tisztaságáról, városok lakosságának a gyanús elemektől való megtisztításáról. A lelkiélet sem kivétel. Ott is a fő a tisztaság = büntelen, szennytelen lelkiség. Aki hisz és tökéletesen hisz, nem tűrhet meg a lelkén bűnt. De nem engedhet meg magának még tökéletlenséget sem készakarva. A hívő lélek közel akar lenni Istenhez. Le akarja győzni a távolságot, mely közötté és a *«Végtelen Lény»* között van. Nem tűri tehát, hogy bármilyen akadálya legyen ennek a saját lelkében. Hadd legyen mindig egészen tiszta tükre az Égnek a lélek. A csodálatosan kristályos vízű tengerszemek és magaslati tavak sajátsága az átlátszó tisztaság. Mintha éreznének e tavak. Ha valami beléjük esik, addig mozognak és nyugtalankodnak míg a parton le nem teszik a gallyat vagy száraz lombot, mely zavarja víztükrük szűzi tisztaságát. A lelkiéletet élő ember szintűgy nem bír elviselni semmit a lelkén, ha már valami reáesett. Addig nyugtalankodik, míg le nem törli róla; vállalja az alázatos bünbánatot, csak tisztává, ragyogóvá tehesse újra a lelkét. Az áldozat nem drága neki, mit eközben hoz. Láttam erre egy igen megható példát a természetben. Szőlőhegyeken a Dunántúlon él egy igen kártékony, cserebogárnagyságú bogár, a csaja. Leollózza a kis szőlőfürtöket,

azért nagyon üldözik. Mivel igen fürge, nem lehet másképp hozzájutni, csak azon tulajdonsága alapján, hogy lyukában (melyet a földbe váj) nem tűr meg semmi szennyet. E lyukba beletesznek egy szalmaszálat, amelyet a csaja azonnal elkezd kifelé mozgatni; ilyenkor nem törődik azzal sem, hogy legnagyobb ellensége, az ember les reá, hogy halálos csapással fogadja a lyuk nyílásánál. Feláldozza az életét is, csak tiszta legyen a hajléka. — Bár az ember adna többet a lelke tisztaságára! Őérette már feláldoztatott a legértékesebb élet: a Megváltóé. Az embernek nem kell más tennie, mint az Úrtól rendelt eszközökkel — gyónás, bűnbánat, — hozzájuttassa a lelkét a tisztulás irgalomvizéhez és megtisztulhat, ragyogó szép lehet mindig újra: mert az Úr irgalma határtalan, az Isten ereje minden percben csodát művel. Csak az egészen tiszta lélekben érvényesülhet a kegyelem, amely az alapokon építi az Úr nagy jóságával, lelkünk örök boldogságának világát.

3. *Az akarat egy másik alapeleme a lelki életnek.* A lelkiélet célja a tökéletesség: Istennel való egyesülés. Ámde a földön igazi szószeros értelemben vett tökéletesség nincsen. Akit tökéletesnek mondunk — ha jobban megvizsgáljuk ítéletünket —, inkább azt kell róla mondanunk, hogy igazán törekszik a tökéletességre. Míg viszont a tökéletességre nem törekvő embert tökéletlennek leginkább azért nevezük, mert fejlődésképtelen. A törekvés — már magában foglalja az akarat szerepét. A tökéletes ember folyton tökéletesebbé akar lenni. Akaratunk szerepe tehát a lelkiéletben olyan, mint a gőze a gépben. Az akarat lendít. Az akarat fejt¹ ki a teljesítő erőt. Az akarat győzi le a cél előtti akadályokat. Az akarat adja cselekedeteink erkölcsi értékét. Az akarat gyümölcse a lelkiélet legnagyobb értéke: a szeretet. Nincs igazi szeretet akarat nélkül. *Szóbeli, érzelmi szeretet nem igazi krisztusi elgondolás; az akarat állandó munkájával büntelenített és erények gyakorlásával ékesített élet ellenben igen.* A lelkiismeretben az akarat álljon őrt és legyen készen mindig tenni vagy éppen a szenvedély indulat Isten akarata elleni cselekvését megakadályozni, lefokozni, vagy éppen Isten akarata szerintivé változtatni. Nagyon kívánatos elem az akarat a lelkiéletben. Az akarat munkájával eltűnnek a lelkiélet teréről azok az érzelmektől csepegő, de életükben a szeretettel homlokegyenest ellentétes gyakorlatot produkáló, Krisztus ügyét és a lelkiséget kompromittáló emberek. Milyen fölséges, milyen férfias erény ilyen — az akarat munkájával az életünkben verifikált — szeretet. Több akaratot tehát a lelkiéletben és több tekintélye, több eredménye lesz neki külső viszonylatban is.

A legfölségebb Oltáriszentséghez hű lelkek táborában különösen szeretnők hangsúlyozni ezeket a gondolatokat. Hisz *«nem lehet sértve engesztelni»*, mondotta a Mária Reparatrix (örökimádási) apácák alapítónője. Már pedig az élő hit hiánya, a legkisebb tisztátalanság vagy akaratnélküliség is sértő a lelkünkben. Igazán tökéletesen csak úgy engesztelhetünk, ha aka-

runk hittel és lelki tisztasággal leborulni Isten előtt, de úgy, hogy ezen hódolatunk háttérben teljesen lelkiismeretes, büntelen élet vagy legalább is igaz bűnbánattal tisztára mosott szív hódoljon az Úrnak.

Mátrai Gyula dr.

Eucharisziát a családokba!

CSALÁDI kör, családi fészek, «csak azért beszélek rólad prózában, mert énekelni nem tudok.» (Carlyle.) Van-e ennél számunkra szentebb, főnségesebb drága kincs? Szívünk súgja: itt a földön, a földi kincsek között nincsen. Legyünk bár gazdagok, mint Krözus, lángeszűek, mint Plátó, hatalmasak, sőt pogányosan gögösek, mint Nagy Sándor vagy Napoleon: egy érzés, a családi eszme dicsőséges érzése akkor is meghódít, térdre kényszerít minket. Csak az egészen gonoszokat, elvetemülteket nem hatja meg? Azokat is! . . . «Fürdik a holdvilág az éj tengerében, Méláz a haramja erdők sűrűjében . . .» Miről méláz, mi indította meg? A családi fészek. Eszébe jutott a rég megvetett hajlék szűztiszta emléke, szívet simogató melegsége; megjelent előtte édesanyjának, ártatlan testvéreinek angyali képe s bűneit, mint undorító rongyokat, mint maró viperákat, szeretné lelkéről letépni, leszaggatni és szeretné a hűtlenül elhagyott atyai küszöböt «két szem sűrű könnyének hullása közben» mégegyszer megcsókolni. Családi érzés, szent vagy és legyőzhetetlen.

Erről a szent családi fészekről az emberiség azt tartotta eddig, hogy mint «az elvesztett paradicsom ittfelejtett mosolya» minden jónak és nemesnek forrása. És hosszú évezredek át azt hitték róla, hogy «sicut mons, non commovebitur», megingathatatlan, mint a szikla. Nem is próbálta senki megingatni. A mult idők Luciferjei, Káinjai megelégedtek más szentségtörő rombolásokkal. Korunknak, fényes külső civilizációjától elkapartott korunknak kellett kitermelni azokat a «Homo sapiens»-eket, azokat a «Génuszokat», akik hitelenségük és féktelen gyűlöletük minden vadságával, továbbá a modern kultúra minden felkészültségével küzdenek a család szentélye ellen, mint «minden földi romlottság és nyomorúság legfőbb kútforrása» ellen.

Vájjon sikerül-e tervük? Sikerül-e nekik az emberiséget egy hitetlen, erkölcstelen, családnélküli gigantikus állatsordává lealjasítani, «átszervezni»? Isten mentsen! . . . Vagy ha célt érnének, ha tényleg sikerülne Isten legszebb templomát, a családot lerombolni és utolsó megszentelt tégláját is sárba taposni, akkor — úgy érezzük — ez a «desolatio abominationis», ez a megrendítő pusztítás volna az a «Signum Magnum», «Nagy Jel», amelyet az evangéliumok is beharangoznak és amely után talán nemsokára ránk köszöntene a világ vége.

«De hála az Égnek — mondják a kényelmesek, a minden védekező munkától reszketők —, hála az Égnek, még nem tartunk itt. Az ellenség gonosz terve világosan ellenkezik a józan ésszel, az emberi természettel és

így eredmény nélkül össze is fog omlani.» És máris előveszik, nyugodtan tovább tömik a megszokott «gondúzó» tajtékpipát.

Igy gondolkozzunk-e mi is? Égbekiáltó bűn lenne ez! Hiszen ellenségeink nem pipa tűzénél, hanem fölperzselt templomok, családi fészkek tűzénél szórakoznak. S ha még nem is érték el még céljukat, azért vörös malmaik

lassan, de biztosan örölnék és a világ négy táján úgyszólván már egészen felőrölték a családi erkölcsöket.

Napjainkban a meleg családi fészeknek ezer helyen hült helye. Ma már nemcsak a házasság szentsége vesztette el ellenállhatatlan vonzóerejét, hanem a polgári kötésnek, ennek a törvényesített együttélésnek sincs többé varázsa. Már ez is «naiv» bibliás. Ma a «pajtásházasság», a «próbaházasság» a divat. Sőt újabb nevet sem érdemes adni az egésznek. Aurea aetas sine lege—sine more.*

Mi ebben a modern «házasságban» a «szokásjog?» Kezdeté: «Zeng a poéta: angyaiszép leány. Kiváló párti — bókol a világfi. Bájos virág — csettint felé néhány. De a lelkére egyik sem kíváncsi.» Milyen a modern ház ura? Hazajáró idegen. A család nem az első gondja. Egy newyorki tanító megszidta diákját, hogy mért a nevelőnővel iratja alá a dolgozatát és mért nem a szüleiével. «Hiszen én ritkán beszélek velük, most sem láttam őket egy hete.» A tanító meggyőződött róla, hogy a gyermek igazat mondott. Milyen a ház úrnője? Divatlap-moly, divathiszterika. Terentius róla is elmondhatná a bukó Róma nőiről szóló kritikáját: «Dum lavantur, dum comcentur, annus est», «míg megmosakodnak, kifésülködnek, eltelik egy év is».

— Gyerekek — kérdi az amerikai tanító tanulóit —, mondjátok meg, mi a legszükségesebb dolog a világon?

Hallgatnak.

Majd egyik fiú nekibátorodik:

— A parfóm — feleli.

— Te nem tudnál meglenni nélküle? — kérdezi a tanító.

— Én a felnőttekre gondoltam — válaszol elvörösödve a fiú.

— És a felnőtteknél nem fontosabb a táplálék, mint a parfóm? — kíváncsiskodik tovább a tanító.

— Fontosabb — feleli a diák —, de én otthon úgy látom, hogy édesanyám inkább meg tudna lenni táplálék, mint parfóm nélkül.

Mi a vége a modern «bődög» frigynek? Elválás. A válóok jobb esetben: kölcsönös megegyezés: «unomiglan-untodiglan». (Kölcsönös undor egymás üres lelkétől.) Rosszabbik esetben: «ásó-kapa választ el minket egymástól». (Ezzel vagy más ütleggel verik szét egymást.) Nemrég eklatáns példát szállítottak erről az újságok. A budapesti Pasaréti-úton a férj leharapta felesége orrát, ez a konyhakést döfte hitvestársa hasába s mindkettőjüket elvitték a mentők. Milyenek a «pajtásházasságban» a gyermekek? «De nihilo nil loquar», «amj nincs, arról nem lehet beszélni.» Vagy ha van gyermek, az mindenütt van, csak otthon nincs. A kameruni «vad» nők leghalálosabb bűnnek tartják magzataikat mással tápláltatni, gondoztatni, az európai, amerikai «édes» anyák pedig gyermekeiket hidegvérrel rábizzák az utcára, az intézetre,

* Törvény és erkölcsnélküli «aranykor».

a «Mädchen für alles»-re, ezek nevelik a csemetét «für alles» és maguk elmennek sétálni — az ölebbel.

Ilyen a modern házasság. Fából vaskarika. A hivatásos aranymondás-gyártók szellemeskedhetnek, hogy «sikerült a családi kört — négyszögesíteni.» Nem örölte-e fel tehát a családi erkölcsöket a vörösök malma? Igen. 1896-ban Nagymagyarországon 387 elválás volt, 1912-ben 8000, 1928-ban csak a csonka házban : 14.000 És a fiatalokú bűnösök 70%-a — az 1932-es megállapítás szerint — az elvált szülők elhanyagolt gyermekei közül került ki. Családi élet, legszentebb, legfőbbesébb, de nagyot zuhantál!

Már most azt kérdezzük : mi legyen a beteg keresztény családok orvossága? Vagy már nincs is orvosság? A kereszténység tényleg elvesztette már regeneráló erejét s napja leáldozván, tényleg bekövetkezik számára az «Unter-gang», a sötét éjszaka? Ezt várjuk magunkba roskadva? Hitetlen beszéd! **A kereszténység «az út, az igazság és az élet» — az Örök Élet vallása.** Meg nem halhat. És a világ végéig életet, újjáteremtő életet tud kisugározni magából. A bomló családok számára is. Mi lesz ez az Újjáteremtő Energia? **Az Eucharisztia, vagyis Krisztus maga.** Őt kell bevinnünk a családokba! (Az anyagi segítséget föltételezve, amelynek az eucharisztikus segítség ragyogó koronája.) A tabernákulum kényszerű fogságából ki kell szabadítanunk Krisztust, be kell vezetnünk a családokba és ahol megjelenik, helyet szerez, ott a romboló viharok megszelidülnek vagy teljesen megszűnnek. A beteg családok, mint vergődő inaszakadtak tehetetlenül ott vergődnek a «Bethesda-tavának», «az Élő Vizek Forrásainak» partján a porban. Le kell értük nyúlni és be kell őket segíteni az «Üdvözítő Forrásaiba». Ez a «Mindennapi Csoda» menti meg családjainkat. Az őskeresztények mindennap áldoztak s míg koruk pogány családjai lassú oszlásukkal előkészítették a hatalmas Róma bukását, addig ők vértanukat termettek s megszülték az Új Róma világuralmát. Nem hiába hordozták haza is az Eucharisziát.

Mai családjaink is eucharisztikus családok legyenek. Apa, anya, gyermek lehetőleg naponként áldozzanak. Sok ez? Korántsem. Ne egyezzünk ki ötven százalékra a fagyos szívvvel spekuláló janzenisták és az Oltáriszentség szentéletű pápája : X. Pius között. «Hétszer esik el naponként az igaz is» ; a léleknek mindennap megvan a maga éjszakája, legyen meg tehát naponként az aranyos Napfölkeltéje is. A vasárnapokon, ünnepeken kívül ismerje a család a csütörtök (Oltáriszentség alapítási napja) és a péntek (első szentmise-áldozat napja) jelentőségét ; az első péntek legyen örömnapijuk ; végezzenek lelki és tényleges szentséglátogatást. És általában legyen egész életük központja az Úr Jézus, «aki elkészített lakhelyéből letekint mindazokra, kik a földet lakják.» (7. zsolt.) És minden családban ismerjék, szeressék az eucharisztikus mozgalmakat, társulatokat. Elég sok egyesületünk van, mind szépen és buzgón dolgozik Krisztus eszméiért, Isten országának ügyeiért. De ezek

koronája, az elit-társulat: az eucharisztikus társulat,* amely magát Krisztust és Isten országát siet a lelkekbe lehozni. Ne féljünk tehát tőle. Aki ilyen egylet hű tagja, az lelkesedni fog minden más társulat eszméjéért is. «Querite primum regnum coelorum . . . keressétek először az Isten országát és a többi mind hozzáadatik nektek.»

A modern családi élet válsága a szív válsága, az eucharisztikus mozgalom a szív mozgalmá. Ezért van családjainkra egyedülálló hatással. A mai modern ember sokszor teljesen hitetlen, lelkiileg érzéketlen. A gőg, a cinizmus fegyverzetében sokszor oly sebezhetetlen, mint valami újkori Achilles. Csak egy pontja sebezhető meg: a szíve. Az Eucharisztikus Üdvözlő itt fogja őt meg. Így szól hozzá:

«Áldozatot hozol érettem? — én is éretted. Szenvedsz? — én is szenvedtem. «Kincset», «boldogságot» hagysz el miattam? — Ezentúl én leszek a te Boldogságod és egyedüli Kincsed.»

Igy valósítja meg az Eucharisztia az isteni vérátömlesztést a család tagjaiba s a család elmondhatja: «Élek én, de már nem én, hanem él bennem Krisztus.» Az ilyen családok az Oltáriszentség acélfürdőjében ifjú Dávidokká izmosodnak, akik «a Seregek Urának nevében» térítik le majd a hitetlenség és a pogány romlottság fegyverzetében kérkedő vörös Góliátot.

Adja az Úr Jézus, hogy így legyen. És akkor a keresztény család tényleg a föld mosolya lesz, az a kincs, amelyet Isten a teremtéskor a virágokkal, napsugárral és ezer más szépséggel együtt imádandó jóságában helyezett a földre. Az ilyen keresztény család az egyház és a haza dicsősége lesz. Az egyház szentföldet lát benne, ahol apostolok teremnek részére, a haza pedig kincsházait dédelgeti benne, ahol legértékesebb valutái: az arany jellemek születnek. És végül az ilyen áldott családi fészekben boldogok a családtagok is. Szeretik az Istent, szeretik egymást s ha akármelyikük kénytelen volna a fészekből kiválni, a többiek könnyeikkel kísérik útjára: «Szenteltvíz legyen kiömlő könnyem rajtad». (Cymbeline.) És akik otthon maradnak, azok halálukig szívükből sarjadzónak érzik a költő szavait:

«A mi hajlékunkat nem mi építettük,
Hanem az Isten. Itt soha sincsen
Hideg, se dűrva szél nem hegedül.
Itt csak a boldogság és mi élünk egyedül.»

(Móra L.)

Tehát fejezzük be azzal, amivel kezdtük. A Pokol romboló támadásával szemben mozgósítsuk az Egek erőit, az ördöggel szemben mozgósítsuk Krisztust és a Szent Háborúban csatakiáltásunk ez legyen: *Eucharisztia a családokba*

Klema Endre.

* Oltáregyesület.

Beszélt a spanyolországi Szentszív-szobor.

A SPANYOLORSZÁGI Szentszív-szobor körül lefolyt csodálatos események, amelyekről az Örökimádás júniusi számában értesítette hatalmas és lelkes olvasó táborát, minden bizonnyal mindenféle nagy és boldogító hatást keltettek. Jézus legszentebb Szívének e kézzelfogható és csodálatra méltó nyilvánulása leírhatatlan örömmel és őszinte, igaz hálával töltötte el a hívők szívét. Ki tudná megmondani, hogy e feltűnő események folytán, amelyekről remélhetőleg a napi sajtó útján is értesül a világ, hány ezer meg ezer lélekben megerősödik a hit, remény és szeretet Jézus legszentebb Szíve iránt és mily sokan kapják meg az igaz megtérés kegyelmét?

Nincsen kétség, hogy Jézus szentséges Szíve beszélt hatékonyan e csodálatos események által az emberiség hívő és hitetlen részéhez. A hívők az ilyen csodálatos, Isten ujját hirdető eseményekre még jobban megerősödnek szent hitükben, a hitetlenek közül pedig sokan megtérnek, sokan azonban, sajnos, továbbra is megmaradnak hitetlenségükben, sőt még vakmerőbbé lesznek és a végső megátalkodottság szörnyű állapotába esnek. Ezek olyanfajta emberek, akik eszük sötétségében és szívük romlottságában mindennel, ami szent, vakmerően gúnyt űznek.

A Szentszív szobra körül lefolyt tényekben kétségen kívül Isten mindenhatósága, végtelen igazságossága, szeretete, jósága és irgalma nyilatkozott meg. Mindenhatóságával meghíúsította a gonoszak minden gyűlölködő szándékát és tervét. Ágyúkkal, repülőgépekkel sem árthattak a Szentszív-szobornak. Igazságosságával már itt a földi létükben ideiglenes büntetést szabott a vakmerő támadókra, nem számítva az örök büntetést, amely utóléri őket a másvilágon, hogyha meg nem térnek. Szeretetével és jóságával teljesítette az éjjel-nappal adoráló karmelita apácák jámbor óhaját, hogy az istentelen kommunisták ne pusztíthassák el az égnek meredező szobrát. Végtelen jóságában és irgalmában pedig nem bánt el a merénylőkkel az igazságosság teljes szigorúsága szerint.

Az Úr útjai és az emberek gondolatai igen nagyon különböznek. Sok ember szent és jogos haragjában azt gondolja és kívánja, hogy az Úr irtsa ki, pusztítsa el azonnal a lázító, gyilkos és gyujtogató kommunistákat, ne tűrje meg egyáltalában az elvetemedett gonoszak és istentelenek csürhe hadát a társadalomban, az Úr azonban velük szemben végtelenül hosszútűrelmű, irgalmas, jóságos, szelíd és elnéző. Az igazságosság szigorú mértékével nem bünteti őket azonnal, hanem fokozatosan alkalmazza rájuk rendesen előbb a szelíd, enyhe, azután a teljesen szigorú s kemény büntetéseket . . .

Ezekben a csodálatos eseményekben is Jézus legszentebb Szíve végtelen jóságában, szeretetében és irgalmában átlag inkább a szelídebb, az enyhébb bánásmódot követte és érvényesítette. Az első három csoportnak

gonosz rombolási szándékát egyszerűen megakadályozta, meghiúsította. A kommunista vezért ellenben, miután az előzményekből tanulni nem akart, már pozitíve a lábeltöréssel büntette és a vakmerő embert, aki a Szentszív-szoborból gúnyt akart űzni, szörnyű halállal sújtotta. E két kemény büntetést azért szabta rájuk, mert ily csodás tettekkel való beszédét teljesen megvetették.

Emberileg véve a dolgot, nagy kár lett volna a hatalmas, nagyszabású szobor elpusztítása. Magából az Örökimádásunkban közölt reprodukcióból is látható, mily gyönyörű és értékes műalkotásról van szó. A tág és terjedelmes lépcsőzetesen elhelyezett gyönyörű csoportképek, a magas obeliszk közepén lévő szép Szűz Mária-kép és a tetején a hatalmas Jézus Szíve szobor a szobrászművészet valóságos remekei. És mégis Jézus szentséges Szíve, ez a legszentebb, legjobb, legkedvesebb, leghatalmasabb és legirgalmasabb Szív, ezt a remekművet is odaengedhette volna a fenevadakká lett istentelen kommunisták vad és vak dühének, ahogyan Mexikóban, Orosz- és Spanyolországban a kommunista rémuralom alatt sok templomot, kolostort és egyéb műemléket, sőt sok élő templomot: hívőt engedett áldozatul esni, mert hiszen Isten önmagában dicsőséggel teljes és a teremtmények csak külső dicsőségét hirdetik, amelyre semmi szüksége sincs... A szentéletű, buzgóan adoráló karmelita apácák jámbor kérését meghallgatta az Úr. Jézus szent Szíve ismét feltűnő és nyomatékos módon beszélt az emberi nemhez... Bárcsak az emberiség hitetlen és gonosz része az isteni beavatkozást az ilyen csodálatos tényekből felismerné, az emberi nemet végtelenül szerető istenemberi mindenható Szívnek tettekben nyilvánuló beszédét megszívlelné és Istenéhez igaz bűnbánattal visszatérne!...

Évezredek tapasztalata bizonyítja, hogy a hitetlenség, erkölcstelenség, gonoszság elszaporodásával a végtelenül igazságos Isten nem késett az ideiglenes büntetésekkel és azokat — ha szükséges volt — nagy mértékben súlyosbította és sokszorosította. Isten büntető ostora az emberek gonoszsága, istentelensége miatt sok helyütt keményen végigsuhint a földön és ha még most sem következik be a becsületes visszafordulás, az Istenhez, hithez, jó erkölchöz való igaz és őszinte visszatérés, még sokkal súlyosabb isteni büntetések fognak zúdulni az emberi nemre. E nagy és veszedelmes időkben a buzgó oltáregyleti tagok szent imájukkal, a hitetlenek, tudatlanok tanításával, a szegények, éhezők istápolásával stb. sokat segíthetnek a nagy bajokban szenvedő világon...
Nagelreiter Alajos dr.

Most jelent meg *Harmat-Sík*: Szent vagy, Uram! Katholikus egyházi nép-énekgyűjteménynek ifjúsági kiadása. Imaszövegét dr. Hévey Gyula szerkesztette. A régen óhajtott, egyháziilag jóváhagyott szövegjavításokkal. Ára 1 P 50 fill. 10 példány rendelésénél 25%, 30 napi elszámolásra 20% engedmény. Kapható a Kath. Kántorszövetségnél Budapest, VIII., Mária Terézia-tér 8, földsz. 45 vagy az Egri Nyomda Részvénytársaságnál Eger, Apát-utca.

PAP LESZEK-E?

(Franciából.)

Imáimban, édes Jézus,
Veled oly gyakran beszéltem?
Hogy tanácsot kérjek Tőled,
Szolgádnak akarsz-e engem?

Apostolok példájára
Kövessék-e Tégedet?
Papjaid sorába lépve,
Elhagyjam-e szülőimet?

Ott, hol az örök fény virraszt,
Oltárodnál-e a helyem?
Arany gyertyatartók között,
Hogy dicsőségedet zengjem?

Kereszthordó szenvedőknek
Az Ur nevét hirdessem?
Azokat, kik nem remélnek,
Szent lábaihoz vezessem?

Pap leszek-e én, ó Jézus?
Mint ők, kik velem jót tettek?
Eszményüknek éljek én is?
Akarod-e, hogy pap legyek?

Azt mondják, szolgálatodban
Ember nem sok aranyat lel;
Azt is, hogy a papi öltöny
Inkább csak halotti lepel.

Néha az utca-csöcselék
Isten szolgáját csúfolja;
Becsületét, jó hírnevét,
Kincseit is elrabolja.

Lesz-e bennem lelkierő
Annyi, hogy hűségben kitartsak?
Hogy ellentálljak a világ
És az ördög pompáinak?

Mária, édes jó anyám,
Te légy az én segítségem,
Mert a remélt öröm helyett
Csalódás az osztályrészem.

S midőn a szentségháztól
Már-már-távozni készültem,
Ime, az isteni szózat
Felhangzott az én szívemben:

„Lásd, az Ostya leple alatt
Szeretetem Szentségében,
Hogy életet adjak nekik,
A lelkekért vagyok jelen.

Barátaim a papok,
Kiknek osztályrészük az Ég;
Oltárain hű szolgálói,
Rajtatok a kereszténység.

Szeretem is nagyon őket,
Harcaikban velük vagyok,
Élő éneim valóban,
Mennyben, földön ők a nagyok.“

Én a titokzatos hangra,
Melyet lelkemben hallottam,
Rögtön, igen nagy örömmel,
Ujjongva így válaszoltam:

„Jézus, Tied az életem,
Mai napon Neked adom:
Pap leszek én mindörökre,
A világot nem akarom!“

De La Porte kanonok
a Versailles-i Nagy Szeminárium
igazgatója.

A papszentelések után.

JÚNIUS hava a papszentelések hónapja az egész országban. A püspöki székhelyeken, a szemináriumok csendes magányában nagyon komoly előkészítő munka folyt az egyházi év legfontosabb eseményére. Szerteszét az egész országban lázas előkészületek történtek az első szentmise, a primicia fényes, lélekemelően szép megünneplésére. Sok ezer hívő lélek vett részt a meghatottságtól könnyes szemmel az újmiséstől zsenge áldozatán s mély tisztelettel borult eléje, hogy vegye áldását és csókjaival hintse a szent olajtól még illatos kezeket. S ez a nagy tisztelet a Fölséges Isten papjával szemben sohasem fog csökkenni bennük, ha megfontolják és soha el nem felejtik, hogy mivé tette a papot az Egyház hét szentelése, amelyben részesítette, míg végre az oltár magaslátára fölemelte.

A Szentírás több helyen szemléltetőleg állítja elénk a papi méltóság fogalmát. *A világ világosságának, a föld savának, hegyen épült városnak, pásztoroknak, követeknek, bírdknak, fölkenteknek, lelkiatyáknak, az üdvrend közvetítőinek* nevezi őket; de ezen megnevezések közül egyik sem adja a papi méltóság teljes fogalmát. Ezt talán mind között Szent Pál apostol fejezi ki a legszebben és *legteljesebben*, mondván: «Ügy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.»

«*Krisztus szolgálja és Isten titkainak sáfárja*», e kettő kifejez mindent; nemcsak méltóságot, kitüntetés~~t~~ és magasztos hivatást, de egyben a pap vállaira nehezedő súlyos felelősséget is.

Krisztus szolgálja! Ügy tiszteld a papot, mint Krisztus szolgáját. Erre a szolgálatra *maga az Úr Jézus választotta őt. Ő pedig eltűnődhetik jétöle, hogyan volt ez lehetséges.* Mennél nagyobb úr valaki, annál nehezebb annak szolgálatába bejutni. S kicsoda oly nagy, mint az Úr, *oly nagy és dicső király, mint a királyok királyja Krisztus Jézus?* Az ég és föld Ura, a századok halhatatlan királyja választja ki szolgálatára a méltatlan, a bűnös embert. Mikor Keresztelő Szent János is azt mondja: «Kinek én nem vagyok méltó lába saruszíját megoldani», akkor az Úr tekintete mégis őreá esett. «Akiket a világ *balgaságoknak tart*, azt választotta ki az Isten — mondja Szent Pál —, hogy megszegyenítse a bölcséket. A világ *erőlleneit választotta ki*, hogy megszegyenítse az erőseket és a megvetetteket választotta ki, hogy lerontsa azt, ami valami.»

Maga az Úr Jézus is kifejezést adott ennek az igazságnak: «*Hálát adok neked azért, mert kijelentetted ezeket a kicsinyeknek és elrejtetted a bölcsék előtt. Igen, Atyám, így tetszett ez neked.*»

S vajjon miért választja ki a jó Isten a szegényeket, a kicsinyeket? Azért, hogy senki sem dicsekedjék az Ő színe előtt — s írva vagyon: «Aki dicsekszik, az Ūrban dicsekedjék.»

Nem szabad tehát őt többre becsülnünk, mint ami. Szolga ő. S magának

a fölszentelt papnak sem szabad elbizakodnia, hanem minden dolgában arra kell gondolnia, amire az Úr is figyelmeztette apostolait :

«Mikor mindent megtesztek, ami nektek parancsolva volt, mondjátok: Haszontalan szolgálk vagyunk, ami kötelességünk volt, csak azt cselekedtük. (Lk. 17.10.)

És mégis a krisztusi szolgálat megfoghatatlan nagy dicsőség és megbecsülhetetlen nagy tisztelet a pap számára. A papok Krisztus művének, a

A Központi Oltáregyesület kiállítása. Felszentelés után a hercegprimás megtekintette a kiállítást.

megváltásnak folytatói. Ők veszik át mintegy a boldogságos szent Szűz kezéből a kis Jézust, a Világ Megváltóját s ők adják át a megváltásra vágyó emberiségnek minden kegyelmével. *Szent Pál ezért egyenesen felszólítja a híveket, hogy úgy becsüljék és értékeljék a papokat, mint Krisztus szolgálait és nagy tisztelettel tekintsenek rájuk, mint Isten titkainak sádjáira.*

Jézus Krisztus maga is mily nagyra becsüli szolgálait. Nem mondja őket szolgálknak, hanem barátainak, testvéreinek, jegyeseinek, akikkel mindenben azonosítja magát, akikkel megosztja :

a) *küldetését*, mondván : «Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket» ;

b) *tekintélyét*: «Aki titeket hallgat — engem hallgat» ;

c) *szenvedéseit és üldöztetéseit*: «Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak» ;

d) *sikerét*: «Ha az én beszédemet megtartják, a tietekét is meg fogják tartani.

e) *dicsőségét*: Helyet készít nekik az égben és azt mondja: «Ahol én vagyok — ott leszen az én szolgám is».

Még földi király nem azonosította magát így szolgálóival, mint Krisztus az ő papjaival, akiknek egyben kezére *bizza összes égi kincseit*, szenvedésének, *kereszthalálának összes érdemeit*.

Legdrágább kincse : a világ üdveért feláldozott szent teste és vére. S ezt a nagy kincset bizza rájuk elsősorban. Ennek örvévé, szolgájává, sőt bizonyos tekintetben urává teszi őket.

S ha nincs a pap elfoglalva Krisztus szent testével és vérével, akkor *minden gondját arra fordítja, hogy kiossa a hitek között a Krisztusnak redőlt kincseit*: a gyóntatószékben Krisztus bocsánatát, a szószéken az Úr Jézus tanítását, evangéliumát, a betegágyánál az Úr Jézus irgalmas szeretetét. A pap-szentelésnél a Szentlélek Isten száll reá, hogy maradandóan lelkében maradjon a Szentlélek Úristennek az a csodálatos ereje, amely benne működik, mikor imádkozik. S azért nincs oly hathatós imádság, mint az ő imája. A Szentlélek Úristen vele együtt dolgozik, mikor az oltárnál misézik, mikor a gyóntatószékben a bűnnek kötelekeit megoldja, mikor a szószéken Keresztelő Szent Jánoshoz hasonlóan bűnbánatot hirdet és az Úr útjait előkészíteni törekszik.

Nélküle nincs számunkra kegyelem. A mi lelki üdvösségünk van kezei közé téve. Ne is akarjunk mi nélküle üdvözülni, ne akarjunk tőle elszakadni. Ha elszakadok tőle, nem nyertem vele semmit, de mérhetetlenül sokat vesztettem. Elvesztettem Krisztust, aki ezért megfelelő büntetést is helyez kilátásba, mondván apostolainak: «Ha valaki nem fogad be titeket, sem beszédeiteket nem hallgatja: kimenvén abból a házból vagy városból, rázzátok le a port lábaitokról. Bizony mondom nektek, türhetőbb sorsa lesz Szodoma és Gomorra földének az ítélet napján, mint annak a városnak». (Mt. 10, 14—15.)

Jézus Sirák fia szent könyvében olvassuk az intelmet: «*Teljes lekedből féljed az Urat és tiszteljed az ő papjait. Minden erődből szeresd azt, aki téged teremtett és ne hagyj el az ő szolgáit. Tiszteljed Istent teljes lekedből és tartsd tisztelben a papokat.*

Ne szakadjunk el Krisztus szolgáitól, a fölszentelt papoktól, ami lelki vezetőinktől, hanem *ellenkezőleg tiszteljük, becsüljük és szeressük őket és élünk azokkal a lelki hatalmakkal*, amelyekkel az Egyház fölruházta őket. Hisz nem az ő hasznukra, hanem a mi lelkünk javára nyerték ők a Szentlelket, annak minden kegyelmét. Azért, hogy értünk mutassanak be szentmiseáldozatot: értünk élőkért és a mi kedves halottaink lelke üdveért. Azért nyerték a Szentlelket, hogy nekünk hirdessék az evangéliumot és hogy megbocsássák a mi

bűneinket. *Ne kívánjunk s ne is várjunk tőlük mást, mint amire küldetést nyertek.* Ne földi lakást, hanem mennyországot. Ne földi kenyeret, hanem égi mannát. Ne földi bölcsességet, hanem Isten szent igéjét. Ne földi vigaszt, hanem lelki békét.

Ő tőlük az Úr maga is csak azt kívánja, hogy hűek legyenek Krisztus szolgálatában és Isten szent titkainak sáfárkodásában. A sáfár nem a saját kincseit kezeli, hanem másnak reábizott javait. A sáfárnak legfőbb kötelessége, hogy hűséggel és felelősségének teljes tudatával kezelje a reábizott javakat.

a) El ne tékozzolj azokat ; b) azoknak szétosztásában az Úr akaratát kövesse ; c) buzgóságot tanúsítson ; d) ne szokásból, hivatalserűen, hanem lélekkel és jó példával járjon elől és e) életét is kész legyen —

Felelősséggel azonban egyedül Urának tartozik. Papi életéért, szolgálatáért, az isteni ige hirdetéseért, a szentségek kiszolgáltatásáért nem nekünk, hanem egyedül az Úr Jézusnak tartozik felelősséggel ; azért mondja Szent Pál : *«Nekem legkisebb gondom, hogy ti mondjátok felőlem ítéletet vagy emberi törvényt, sőt magam sem ítélem meg magam.* Semmiben sem érzem magam bűnösnek, de azért még nem vagyok megigazulva : Aki pedig megítél, az Úr az».

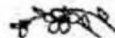
Mi azért ne ítélkezzünk fölöttük! Amire Szent Pál különös módon figyelmeztet minket : *«Tehát ne mondjátok ítéletet idő előtt!* Míg el nem jön az Úr, ki a sötétség titkait is megvilágítja és a szívek szándékait nyilvánosságra hozza.

Ps. 104, 15. Nolite tangere Christos meos. Ne illessétek az én fölkenntjeimet. — mondja a zsolnárosnál az Úr !

Mégis a legszívesebben beszélünk a papokról s főképp a katolikus papokról, az Úrnak fölkenntjeiről. Otthon meghitt családi körben, még gyermekek előtt is, társas összejöveteleken, kávéházakban, lapokban, sőt tudományos folyóiratokban folytonos kritika tárgyává teszik katolikus papok életét, működését. Az Isten őket magasba emelte s az emberi irigység szeretné őket onnan lerántani. A lelkiismeret fél tőlük, mint az Istentől rendelt bíraktól s azért a megkönnyebbülésre szolgál, ha azt mondhatják, hogy a papok is olyan bűnös emberek, mint a többiek.

Ha tényleg egyik vagy másik nem is volna méltó a nagyrabecsülésünkre, ne a személyt, hanem a Krisztustól rendelt papi rendet, a nagy szentséget akkor is kell tisztelnünk, a lelki hatalmat, mely nem változik s a kegyelmek bőségét, mely kezeiken keresztül folyik hozzánk, akkor is lelkünk előmenetelére fordíthatjuk. Prohászka, a püspök azt írja lelkinaplójában : *«Azt gondolom, hogy én jobban tisztellem a pápságot, mint az engem.* Ezzel ugyan nagy dicséretet mondtam magamról ; de hiszem, hogy igaz, mert minden papnak lábát megcsókolnám». (Soliloquia I. 268.) Nemcsak dicséretünkre, hanem lelkünk üdvére is válik, ha az élet minden körülményei között tiszteljük az Isten fölszentelt papjait.

Kerner István dr.

Nyári imaszándékunk.

Jézus új munkásainak kell kérnünk bőséges kegyelmet: imádkozzunk a szentségi Jézus előtt az újmisék papokért.

Anyaszentegyházunk arculatán a sötét gondok vontá árnyakon keresztülragyogó fény tör át: az újmisék most jöttek ki a szemináriumból. Lelkükben az egyházi rend fiatal kegyelme, szívkükben az újmisék buzgósága ennek a fénynek a forrása. Ó Istenem, milyen szép is egy ilyen kegyelembe öltözött ünneplős elindulás. Milyen szépnek és fölségesnek látják ök hivatásukat. És az is. De milyen borzasztó lesz szegényeknek a mostani nyomor feléjük kiáltó sok problémája! Milyen sok minden lesz esetleg másképp a plébánián, mint ök azt elgondolták. Nem minden újmisék talál ám egészen megértő atyai jóbarátot az előjárójában. No és nem utolsó helyen kellene mondanom, a főpásztor sem diszponálhat mindig mindenkinek kedvére. Sok furcsa dolog van, aminek nem kellene lennie: értem a káros befolyásokat, külső beavatkozásokat az egyház kormányzatába, a balkezességeket, amelyek — lévén az egyháziak is emberek — bizony előfordulnak. A fiatal pap tudomást szerez ilyenekről; ha gyenge, ez kedvét szegi. Egy ilyen botránykozás sokszor az egész életére kihat, mint mondják, «besavanyítja» a papot. S ez éppen a legbuzgóbbakkal fordul elő a leggyakrabban. A közepes, az átlag kevésbé reagál. S milyen kára van a lelkeknek ebből! Aztán az érzéseikben meghibbant lelkek milyen alkalmas támadó eszközei az ördögnek! Azok a külsőleg vallásosaktól írt szerelmes és más levelek milyen szomorúságai az Úr ideális lelkű fiatal papjának!

Helyes tehát, hogy sok-sok segítő kegyelmet kérjünk a fiatal papságnak az Eucharisztia előtti buzgó imával. Az isteni igazságosság szerint a segítő kegyelmeket meg kell érdemelnie vagy személyesen, vagy mások imája árán annak, aki reászorul. Az Oltáregyesület tagjai elsősorban vannak hivatva erre az imára. Ök ismerik Krisztust főpapi szíve szerint is. Legyünk igen buzgók a nyáron ezen imaszándékunkra végzendő imádság, áldozat és jócselekedetekben. Az Oltáregyesület meg fogja érezni ennek áldását, mert minden buzgó pap eucharisztikus lelkületű is és meg fog tenni minden tőle telhetőt az Oltáregyesületért a szentségi Jézus dicsőségére. *Központi.*

Engedjétek hozzám...

ÖRÖMMELEL megyünk ki tavasszal, napsütéses időben a természetbe, ahol a lelket minden Istenhez emeli: a virágos mező, a tarka kertek, a madárdal és... és főleg: a mosolygó gyermekesereg vidám kacagása. Mindez az Életre emlékeztet. A gyermek a szülők öröme, a haza reménye,

a «szebb jövő» birtokosa; a gyermek a «bontakozó élet». Ennek krisztusi életnek kell lennie, akkor lesz igazi élet!

A tarka színekben pompázó virágos rét Isten szépségét dicséri. Ezt a fölséges szépséget, ezt a gazdag életet dicséri a daloló madárka, a hullámok csobogása, ezt a tiszta gyermeki szív imája.

«Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni és ne tartsátok vissza őket tőlem; mert ilyeneké a mennyek országa.» (Mt. 19, 14.) A mennyország örökösait akarja maga előtt látni az édes Üdvözítő; át akarja nekik adni az örökség zálogát, a királyi békecsókot, az Élet forrását: Önmagát. «Én vagyok az élet.» (Jn. 11, 25.) Nélküle nincs, nem lehet élet. Kívüle csak úgy lehet élet, ha az Belőle van.

«Nélküle nincs élet.» Mintha a világ ezt meg akarná cáfolni: mindenféle ugránczó, vidám gyermekek (hála Istennek!) — csak egy helyről hiányzanak: az áldoztató-rácstól (legalább is nincsenek olyan számmal, amint azt szeretnők); az eucharisztikus Jézus keblétől vannak elszakasztva ezek az ártatlan teremtések. Hogyan, ezek nem vágyódnak az Úr Jézus után? Dehogynem; a lélek ösztönszerűleg vágyódik az Élet után: a tiszta lélek, hogy szeretve egyesüljön Vele; a bűnös lélek, hogy Benne megtisztulva, szeretetre gyulladjon Iránta. De sokszor — sőt legtöbbször — nem a gyermekek hibásak, hanem a szülők és mindazok, akik távoltartják őket az Úr asztalától, akik akadályozzák a korai és a gyakori szentáldozást, amit a boldog emlékü Szentatya, X. Pius pápa oly forrón kívánt és annyira hangsúlyozott és sürgetett. A tapasztalat (fájdalom!) azt mutatja, hogy «Nélküle nincs élet», nincs igazi krisztusi élet. Ha nincs az Élet Kenyerével táplálkozó gyermekeregünk, nem lesz tiszta erkölcsű, nemes eszmékért lelkesedő ifjúságunk. Engedjük, vezessük az oltáron váró Jézushoz a bűnnel küzdő, az élet nehézségeivel viaskodó, fáradt ifjúságot, hogy megpihenjen a szerető Szíven, hogy erőt merítsen a további küzdelmekhez!

«Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve...» (Mt. 12, 28.) Munka, gond, küzdés kijut mindenkinek — menjünk Hozzá, a mi Mesterünkhöz, Orvosunkhoz, Ő megsegít, meggyógyít, megvigasztal bennünket! Menjünk Hozzá — de legyünk gyermekiek, ha bírni akarjuk az örök élet Zálogát, ha Általa üdvözülni akarunk: «Bizony mondom nektek, ha meg nem változtok és nem lesztek, mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába.» (Mt. 18, 3.)

Szülők, nevelők! Nekünk is szól a hívás az örök életre: egy a hit, egy a cél! «Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni.» (Mt. 19, 14.) Engedjétek őket hozzám és könnyebb lesz nektek is hozzám jönni!

Áldj meg minket, édes Jézus, áldd meg gyermekeinket; bennük és általuk áldd meg a mi drága hazánkat, «mert ilyeneké a mennyek országa» (Mt. 19, 14.), ilyeneké a jövő!

Mikula László.

A kegyelem csodálatos útja.

Svájci levél.

DRÁGA, jó Lélek! Várva-várt kedves leveled betoppant hozzám. Nem is gondolod, mennyi örömet sugárzott szét kicsi cellámban. Áldott, jó lelked minden üzenete, minden imája vigasz és erő számomra. Áldjon meg érte az Úr!

Hozzám való gyengéd figyelmed nem szűnik meg kérdezni, hogy vagyok, sem sürgetni, kérni, hogy sokat írjak magamról. Megvallom, nehéz magamról írni, de még nehezebb aranyos kérésednek ellenállni, így aztán tollat ragadok hogy megírjak egyet-mást magamról is, de még többet örömeimről, melyeket jószágos isteni Mesterem fakaszt lelkemben főleg olvasmányaim révén a hosszú-hosszú kúra idején.

A magamfajta beteg közérzete olyan, mint az időjárás: hol kiderül, hol beborul. Idegzetünk rendkívül fogékony az idő behatásaira, már előre megérezzük, sőt megszenvedjük a depressziót, a vihar közeledtét, hát még a nyári havat, mely oly gyakori itt a magas hegyek között. Hogy ne sokat panaszkodjunk, az egyik szanatórium jónak látta felírni ezt az elmés mondást: Tégy úgy, mint a napóra, mely a derűt mutatja; nincs szava, csak a jóra!

Igy hát én sem panaszkodom, pedig a nyarunk olyan kevésbé nyár, hogy most június végén is egész héten fűteni kell. Az igaz, volt már szép napunk is, de hamar betör hozzánk egy-egy északi, hideg légáramlat s a szinte földig ereszkedő felhők szitálják az ólmos esőt és havat.

Szép időben szívesen vagyok kint a szabad természet ölében. El-elidőzöm egy-egy jó órát, sőt kettőt is a közeli erdő árnyas utain. A sűrűn kirakott padok megkönnyítik a magamfajta gyenge turistának is, hogy a síma úton el ne fáradjon és fenyő illatos, ozondús levegővel teltse nehezen pihegő és folyton szuszogó fujtatóját, gyenge tüdejét.

Délutáni sétáimra gyakorta magammal viszem kúratársamat, egy kedves mexikói teológust, ki Rómában végzi tanulmányait s onnét jött hozzánk, hogy megrendült egészségi állapotát helyreállítsa. Társalgásunk közben sok szó esik Rómáról, felújulnak emlékeim. Végigjárjuk a kegyeletes szent helyeket, hova folyton visszavágyik a lélek. Visszavágyik tán azért, mert nagyon otthon van ott, ahol közeli kapcsolatba jut a krisztusi nagy család fejével. Tán azért, mert az örök városban, mint sehol másutt, összefoly a múlt a jövővel és mi földi vándorok kiérezzük a küzdő és győzelmes Egyház szívedobogását. Vagy tán azért, mert Szent Péter és Szent Pál sirjára jobban lehajlik az Ég, mint akár Svájcnak égbenyúló csúcsaira. Nem tudom miért, de igaza van a régi mondásnak: minden út Rómába vezet. Mostani olvasmányom is ezt a csodálatos Rómába vezető utat jelzi. Kanyargós útnak látszik, mert messziről jön, hegyeken, mély szakadékokon tör át, de hazavezet, mert

kegyelmi út, igazi út, melyen Isten angyalai kísérik minket s a végén mennyei Atyánk vár.

Ezen a csodálatos kegyelmi úton tiszteletreméltó Libermann atyát kísérem. Rómában a missziós kiállításon találkoztam vele először. Akkor apostoli életének gazdag gyümölcsét, a néger-missziók munkáját láthattam, most pedig magát az életét csodálom. Minő a mi jó Istenünk! Missziós rendfőnököt keres és egy nem katolikus, nem is keresztény ifjún akad meg a szeme. Ahova az emberi ész nem is mer gondolni, ami lehetetlennek látszik, oda csap le az isteni kegyelem és irgalom, aztán győz.

Libermann atya egy elzászi rabbinak a fia. Atyja izig-vérig vallásos, ősei hagyományaihoz görcsösen ragaszkodó ember. Semmi sincs tőle távolabb, mint a mi isteni Üdvöztőnk, mint az Egyház. Valami ösztönös, megmagyarázhatlan féltékenységgel zárja el gyermekeit a krisztusi vallás hatása elől, sőt beléjük önti annak gyökeres megvetését, lenézését, valami olyan iszonyatot, aminőt az ember a feloszló hullától érez. Mikor a kis Libermann először lát katolikus papot, szinte halálra ijed és eszeveszett futásnak ered. Egy alkalommal meg atyjával sétál és beteghez siető pap megy feléjük az Oltáriszentséggel — ez volt első találkozás a szentséges Jézussal —, még atya sem tudja csitítani, visszatartani, örülten rohan haza. A vakbuzgó rabbi meg van elégedve nevelő tehetségének hatásával. Nem kell aggódnia, gondolja magában, hogy fia hitében valaha meginog... S mégis csalódik az atyai szív. Ez a kis vadonc az Úr Jézus kiválasztottja. Már az első találkozásban ott az utcán eljegyz, lefoglalja magának az isteni Mester, sőt papjának, apostolának választja ezt a kézzel-lábbal kapálózó kis jószágot.

A serdülő ifjú rabbijelölt lesz. Nagy ambíció fűti, hogy elsajátítsa vallásának minden tudományát. Atyja boldog azon a vetélykedésen, mellyel az ő fia felülmúlja társait. Híres rabbinak készül s amit maga sem álmodik, a názáreti Jézus alázatos tanítványa lesz.

A kegyelem nem sokat vár magára. Mint derült égből a villámcsapás, úgy hat a csendes falun élő rabbicsaládra a döbbenetes hír, hogy a legidősebb fiú, a fiatal orvos Párizsban megkeresztelkedett. Van jajveszéklés, lőtás-futás, kérés, rimánkodás, végül eszeveszett átkozódás, kitagadás. De az Úr megmutatta, hogy a kegyelem ereje átüt még a vérköteléken is.

A mi fiatal rabbijelöltünk nem tud belenyugodni bátyja kereszttségébe, siet hozzá, vitatkozik vele, vissza akarja vinni az atyai hitre; hiába, ékes szólása, rabbitudománya megtörik az igaz hit erején. A hit kegyelme nem tudomány, nem emberi erő. Isten keze működik a hit kegyelmében, mely pozdorjává tör minden akadályt, amit emberi örökség vagy emberi kísérlet állít útjába.

(Vége következik.)

Német István.

Szent Pál levelet ír Korintusba.

(Folytatás és vége.)

A visszaemlékezéstől megszokott hangja. Timoteusz közbeszólt:

— Engedd, atyám, hogy én folytassam: «Vala pedig Damaszkuszban egy Ananiás nevű tanítvány, kihez látomásban szól az Úr: Keress fel Júdás házában egy tarzusi Saul nevűt, mert ime, ő imádkozik. Menj el hozzá, mert nekem választott edényem ő, hogy hordozza nevemet a pogányok, fejedelmek és Izrael fiai előtt». (Ap. cs. 9.)

De bármilyen hévvel beszélt Timoteusz, szavaira senki sem derült fel, szótlánul nyugovóra tértek. Pál szemére nem jött álom. Érzések vihara rázta, a szégyen és a fájdalom marcangolta, olyan volt, mint beszédes húrjától megfosztott hárfa, mint a zengő lant, melyről a legszebb melódia közben pattant le a húr. A hite, istenszeretete és engedelmissége ugyan szólásra akarta bírni a csonka hárfát, de ez mindaddig nem sikerült, míg az ima aranyhúrját rá nem feszítette az elpattant helyére. És akkor egyszerre csodás melódiák töltötték be a lélkét. Elővette hát irónádját és úgy amint a szíve muzsikálta, írni kezdte:

«Kegyelem nektek és békesség az Istentől . . .» (Kor. 1, 3.)

«Kérlek benneteket, legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé. Elmegyek majd hozzátok, ha az Úr akarja . . .» (4, 16.)

«Úgy tekintsetek engem, mint Krisztus szolgáját és az Isten titkainak sáfárát . . .» (4, 1.)

«Kövessétek a szeretetet, igyekezzetek a lelkiekre . . .» (14, 1.)

«A szeretet sohasem szűnik meg, habár a jövendölések véget érnek, a nyelvek megszűnnek, a tudomány elenyészik . . .» (13, 8.)

«. . . Figyelmeztetlek pedig titeket, atyámfiai az evangéliumra, melyet hirdettem nektek, melyet be is vettetek és követtetek. Mert mindenekelőtt azt adtam elétek, amit átvettem: hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint, és eltemetett és feltámadott harmadnapon az írások szerint . . .» (15.)

«Ha nincsen halottak feltámadása, úgy Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, hiábavaló a ti hitetek. Azonban Krisztus feltámadott . . .» (15.)

«De azt mondja valaki: Miképpen támadnak fel a halottak? és minő testtel jönnek elő? Balgatag! amit elvetsz, nem éled fel, hacsak előbb meg nem hal . . .» (15.)

«Vigyázzatok, állhatatosak legyetek a hitben . . .» (16.)

«Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntést írok én is, Pál, a magam kezével. A mi Urunk Jézus Krisztus malasztja veletek. Az én szeretetem mindnyájatokkal Krisztus Jézusban. Amen». (16.)

A korintusi levélen az írás még meg sem száradt, az írónádat még görcsösen szorongatták Pál ujjai, de fáradt feje már karjára hajlott és ajkán megbékült, kedves mosollyal elaludt. Ugyanakkor kelt fel a nap, aranyos sugara belopódzott az ablakon és glóriás ívben megállott az alvó Pál feje körül.

Király Üdönné.

✻ Istenjárás ✻

QELŐTT Jézus megkezdte tanítását, a Szentlélek a pusztába vitte Őt, hol az ördög megkísértette. Mondván, hogy a követ kenyérré változtassa. Jézus pedig a kenyeret változtatta Önmagává, de előbb a föld legnagyobb önfeláldozásával szentelte azt meg.

Már a második ezer éve annak, hogy Jézus Isten itt járt a szent Ostyában.

Ha poros, sáros utcán jár s jön felém, elfeledem az érdekeim, a hiúságom, a ruhám piszkítását és földre omlok, mert Isten van ott.

Érzem a kisugárzó, kiáradó nagy hatalmat, amely előtt boldogan semmisülök meg.

A templomban nem bírok megállni az ajtónál, mert vonz a szentély, a tabernaculum. Vonz mert érzem, hogy ott van Jézus.

Itt Isten van.

Szent átváltozáskor érzem s nemcsak tudom, hogy Isten jön, itt van, betölti az egész valóm s körülfog ennek a misztikus jelenlétnek nagy hatalma.

Megyek feléje. Elébe sietek. Vágyódva kitérülök, feléje nyujtom a lelkem karjait.

Térj be, Uram, hozzám, bár méltatlan vagyok.

De hát ki méltó Ő reá?

Nem is emberi érdemről van itt szó, hanem isteni irgalomról.

Ő akar hozzánk, belénk jönni.

Most? Nem! Ő mindig velünk van. A mi elménk feledi Őt néha el s ilyenkor támad rés Isten s lelkünk között. Ilyenkor kap hatalmat felettünk a gonosz.

Hozzád simulok, ó Uram! Beléd olvadok, ó Atyám, ne hagyj rést közöttünk.

Isten jár. Isten jön. Isten van itt. Feléd nyujtom lelkem karjait s Te finoman, halkán, csöndesen közeledsz felém. Rálépsz lelkem terére s lépkedve jössz felém, belém, puhán, fehéren, könnyedén.

Eltűnik a földi keret — megszűnnek érzéklései — csak Istent érzem s élem át.

Isten van itt. Szentlélek tölt be. Jézust érzéklek csak.

Hiszek, bizom, szeretek!

Kiállításunk ünnepélyes megnyitása május 17-én volt a központi házban. Elhelyezése az idén kisebb területen, csak a kápolnában és az Erzsébet-teremben volt. Újítás volt az, hogy az egyes tárgyakon jelezve volt, hogy mely egyházmegyei templom kapja meg az illető darabot. Öminenciája, a bíboros hercegprímás volt kegyes az idén is elfaradni, hogy a kiállított tárgyakat megáldja, a kelyheket konzekrálja. Kiállításunkról a «Nemzeti Ujság» május 18-iki száma így írt:

«A budapesti központi Országos Oltáregyesület az előző évben érkezett kérvények alapján minden esztendőben sok szegény templomot lát el egyházi ruhákkal és kegszerekkel. Az idén mintegy 170 templomnak juttat az Oltáregyesület ilyen egyházi ruhákat és kegszereket. Ezeket a tárgyakat kiállítás keretében mutatta be az érdeklődőknek az Örökimádás-templom melletti oltáregyesületi központban. A kiállítást kedden délután 5 órakor nyitotta meg ünnepies külsőségek között Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás. A megnyitó ünnepségen ott voltak: Károlyi Gyuláné grófné, Keglevich Istvánné gr.-né Révay Simonné grófné, Sennyey Pálné

grófné, Zichy Gabriella grófné, Zichy Mária grófné, Pallavicini Edéné örgrófné, Skerlecz Iván br. és felesége, Skerlecz Klára báróné, Vécsey Eszter báróné, Reiner János egyetemi tanár, Reiner Irma, Bozóky Kálmán dr., Szölgyémy Ferenc, Jancsics Tibor min. titkár, Töttössy Miklós plébános, Fiedler Sándorné, Pesthy Árpádné és sokan mások. A Hamvas Endre és Esty Miklós pápai kamarások kíséretében érkezett bíboros-hercegprímást a papság és az Oltáregyesület vezetősége élén Mészáros János érseki helytartó és Mátrai Gyula, az Örökimádás-templom lelkesze fogadták. Az elsőemeleti kiállítási teremben Mészáros János érseki helytartó üdvözölte a bíboros-hercegprímást a Közp. Oltáregyesület nevében, megköszönvén neki, hogy a kiállítás megnyitását és a kiállított egyházi szerek megáldását vállalta. A sok kiállított tárgy — úgymond — buzgó női kezek és alamizsnálkodó szívek munkáját dicséri. Serédi Jusztinián, bíboros-hercegprímás válaszában hangoztatta, hogy mindig nagy lelki örömet okoz neki az Oltáregyesület szokásos kiállítása, mert nemcsak azt a munkát látja, amely a kiállított tárgyakat létrehozta, ha-

nem azt a lelkeletet is, amely a nagy munka mögött áll. Különösen a mai időkben szolgál ez a lelkek épülésére. A szegény, de nemeslelkű ember mindig talál valamit, amit oda adhat Istennek, hogy az Ő dicsőségét előmozdítsa. Az Uristennek hitelez az, aki ezt teszi. A mostani nehéz pénzügyi és gazdasági élet világosan mutatja, hogy a legbiztosabb kihelyezése a tőkének akkor történik, ha azt Istennek hitelezik. Az emberiségnek éppen az a legnagyobb baja, hogy igen keveset hitelezett Istennek, azonban igen sokkal tartozik neki. A hercegprimás ezután megáldotta a kiállított tárgyakat, majd végigjárta az érdekes kiállítást.

Ezen kiállítás után szétosztásra került: 16 kehely paténával, 1 kehely gk. paténával, csillag-lándzsa és és kanállal; 1 külön paténa; 18 ciborium; 3 monstancia; 5 áldoztató patina; 10 beteglátogatási custodia; 10 beteglátogatási szent olajtartó; 4 dupla szent olajtartó; 6 szenteltvíztartó hintővel; 14 füstölő tömjéntartóval; 2 pacificale; 3 gk. pacificale; 3 öröklámpa; 3 beteglátogatási lámpa; 4 csengetyű; 2 pár ampolna tálcaival; 5 kánontáblakészlet; 2 keresztelési kanna tálcaival; 1 ostyadoboz; 8 pulpitus; 16 missale rom.; 2 missale def.; 1 evangéliumos könyv; 1 szentségtakaró-fátyol; 5 mennyezet; 36 pluviale; 75 kazula; 12 felonion; 11 velum; 18 ciborium-köpenyke; 10 fehér- és 10 viola beteglátogatási burza; 15 dupla-stóla; 2 egyszerű stóla; 24 ministráns-ruha; 40 alba; 24 kar-ing; 20 ministráns-ing; 15 oltárterítő; 6 cingulum; 13 stólavédő; 70 palla; 77 vállkendő; 101 corporale; 156 purificatorium és 174 lavabo.

Ezen egyházi ruha és fehérenemű előállításában az Oltáregyesület és a Virgo Reparatrix Mária-kongregáció

tagjai, valamint mások is segítettek. Az Oltáregyesület által adott anyagból munkát vállaltak és készen visszahozták az alábbiak:

Fischer Róza himzett 5 mennyezetet, 2 kazulát, 5 ciborium-köpenyket és 22 monogrammot; Perényi Józsefné egy díszes pluviale himzett; özv. Jekelfalussyné 3 kazulát himzett; Kazulákat himeztek Mihalik Lajosné 2-t, Végh Lajosné 1-et, Élő Irén 1-et, Kún Karolin 2-öt, Kullik Júlia 2-öt, Nagy Károlyné 2-öt, Gaál Imréné 1-et, Lepsánszky Albertné 1-et stb. stb. Alfabodrot himeztek özv. báró Nopcsa Elekné 5-öt, özv. Jaxley Györgyné 1-et, Török Sándorné 1-et, özv. Sterniczky Lajosné 1-et, özv. Jekelfalussy Sándorné 1-et stb., stb. Áthúzású alfabodrot készítettek Feith Tamásné 1-et, Haimbachné 1-et stb., stb. Horgolt csipkét készítettek Mata Rezsőné két gyönyörű 2.90 m-hosszú és 40 cm széles csipkét, Barta Istvánné 1-et, Fehér Antalné 2-öt, Koncz Erzsébet 1-et, Smolek Júlia 1-et, özv. Lippach Sándorné 1-et, Bányász Mária 1-et, özv. Mészáros Jánosné 1-et, Steger Jánosné 1-et, Fromm Anna 1-et, özv. Gerey Gyuláné 1-et, Mahr Rezsőné 2-öt, özv. Császkóczy Mihályné 2-öt stb., stb.

1. Budapest-Koronázó főtemplom fióköltáregyesület 20 corporalet aszurozott, 2 tülccsipkét és 1 alfabodrot készített.

2. A Budapest-belvárosi fióköltáregyesület 2 oltárterítőre való tülccsipkét készített és 100 kehelytörlőbe keresztcecskét himzett.

3. A Budapest-tripoliszi fióköltáregyesület készített 2 piros alfabodrot, 1 horgolt oltárterítő-csipkét stb.

4. A Budapest Ménesi-úti Irgalmas Nővérek zárdájában készült 1 labafodor, 4 tülccsipke, 1 ciborium-köpenyke, 92 kehelytörlő, 17 palla és 3 burza himzése stb., stb.

5. A szödligeti fióköltáregyesület 1 piros alfafodrot, 2 horgolt csipkét, 1 Madeira-hímzést, 300 kéztörölt, 110 vállkendőt, 100 corporalet stb., stb.

6. A kerepesi fióköltáregyesület több száröltéses és tüllhúzásos alfafodrot, 1 Madeira-hímzést, 5 horgolt cingulumot, 100 kehelytöröltő hímzését stb., stb.

7. A nyergesújfalusi fióköltáregyesület az Angolkisasszonyok zárdájában 20 hímzett vállkendőt, 20 hímzett corporalet stb., stb.

8. A dunaharaszti fióköltáregyesület 1 kazulát hímzett, több filetcsipkét stb., stb.

9. A Szent József és Iisieuxi Szent Teréz-leányotthon géphímzéssel készített 2 vecsernye-palástot, 32 velumot, 2 baldachin-mennyezetet és 6 nagy monogrammot.

A megajándékozott templomok száma 154, és pedig Budapesten 15, Esztergom főegyh. megyében 10, Veszprém egyhm.-ben 18, Eger érs. egyhm.-ben 12, Szombathely egyhm.-ben 16, Vác egyhm.-ben 40, Rozsnyó egyhm.-ben 3, Székesfehérvár egyhm.-ben 10, Csanád egyhm. 3, Kalocsa érs. egyhm. 2, Kassa egyhm. 3, Nagyvárad egyhm. 3, Győr egyhm. 1, Pannonhalmi főapátság 1, Hajdudorog gk. egyhm. 12, román megszállt területen 4 és Bulgáriában 1.

Ajándékoztak: Bittner egyházi műtővös 1 ciboriumot, özv. Schmidt Istvánné 1 ezüstlakodalmas serlegből készült ciboriumot, özv. Kókay Jánosné egy aranyórát, Kovács Teréz 1 oltárfeszületet, 1 ötágú gyertyatartót vasból, Bpest Székesföv. községi Női pariskolája V., Sziget-u. 10 drb hímzett pallát.

Az Örökimádás harangjaira begyűlt nemesszivi adományok közlését folytatjuk:

Szarvay Juliska 1—
Tamás János —50

Gregor Adél	—90
Szakály József	—50
N. N.	—18
Reich tábornokné... ..	5—
Özv. Scherring Nándorné	10—
N. N.	3—
Pragóvics Kázmérné	10—
M. S. Szűz Mária-képekből	12—
N. N.	—50
Zsenko Ferencné	6—
Valay Teréz	2—
N. N.	—50
N. N.	1—
N. N.	15—
Nosko Mária	2—
Ezüstlánc eladása	10—
M. S. Szűz Máriaképekből... ..	2—
Özv. Reimlinger Antalné... ..	5—
Bakonyi Imre m. tan.	50—
Pansz Géza	25—
Antal Jánosné	7—
N. N. és N. N.	4—
Farkas Borbála	2—
M. S. Szűz Máriaképekből... ..	1-50
Mihalik Jánosné	1—
N. N.	1—
Gereb Mária	2—
H. Gy.	1—
Illés Jánosné	1-80
Funk Mária	1—
Keresztes Miklósné	2—
Dömötör	1-50
Isten nagyobb dicsőségére egy kath. hívő	20—
M. S. Szűz Máriaképekből... ..	1-62
Sz. P. Ujpest... ..	40—
Özv. dr. Szűcs Károlyné	10—
M. S. Szűz Máriaképekből... ..	5—
N. N.	1—
N. N., N. N., N. N.	7-50
Ivánics Mária	10—
Tóth Benőné	2—
Vilesek Irén	5—
Mária-társ. Szt Zita-csoport. Ralder	5—
Manczel Mariska	2—
Özv. Tóth Istvánné	1—
Bácsa Mária	5—
Isten nagyobb dicsőségére	—50

Varga Erzsébet	1—	S. Z.-né	1—
N. N., N. N., N. N., N. N. ...	8—	Zsabla Pálné	1—
Egy szeg. ember Isten dicsősé- ségére	—70	N. N. szegény család... ..	5—
Mihalik Ilona... ..	1—	Fülöp Józsefné	2—
Masza Sándorné	1—	N. N.	5—
Losonszky Istvánné	5—	Bucsay Jenő	10—
M. S. Szűz Máriaképekből... ..	10—	Simó Szakács Sándorné	10—
Isten dicsőségére	5—	N. N. Szamovár	—
N. N.	10—	Özv. Kókai Jánosné Felsőgöd brilliánsokkal kirakott arany- óra	—
Piznár Ferencné	2—	Réder Józsa 2 gyűrű, 1 érem, 1 függő, 1 függőcske	—
M. S. Szűz Máriaképekből... ..	—20	Kovács Erzsébet, N. R., K. I. cs. aranygyűrű és törmelék	—
N. N., N. N.	1.50	Fekete József és családja ezüst- hulladék... ..	—
Tepla Veroná	1—	V. R., K. I. cs. ezürtlánc és apróság	—
Özv. Lató Sándorné	—50	Major Matild Szűz Mária-érem láncsal	—
Feith Tamásné	10—	Özv. Krebsz Jánosné ezüstitör- melék	—
Özv. Oláhné	2—	Waldberg Ödönné aranygyűrű	—
Kegykné	1—	Bayer Ilona, V. R. I. cs. kis kereszt és ezüstitörmelék	—
Özv. Kovács Kálmánné	—50	Török Sándorné brilliánsokkal kirakott aranyóra	—
Steffel Lajos	1.20	Özv. Eröss Gyuláné aranyóra	
Özv. Kovács Ferencné	2—	Molnár Róza főápolónő arany- gyűrű	—
Obrovsky Anna	2—	Miskovics József és neje 2 mé- ter hosszú gyönyörű arany- lánc és óra	—
Balázs Mihályné	2—	Breitner Józsefné ezüstitörme- lék	—
Lenkovic Vilma	1—	Özv. Marjai Károlyné	10—
Pollák Antalné	1—	Özv. Sulyok Gézané	10—
Rumpler Gézané... ..	2—	Geréb Mária	18—
Rinn szállító	1—	Graefner Jánosné	5—
Vojnits Piroska	10—	Egy beteg kisleány	2—
M. S. Szűz Máriaképekből	1—	Özv. Kiss Jánosné és családja	
Bodrin István	—60	Egy özv. asszony	5—
N. N.	4—	Büntetett Kelemen	2—
Dr. Nádori Istvánné... ..	2—	Cservenka Antalné	10—
Szabó Ferencné és Margit	1—	Gásparovich Jánosné	10—
Karbach-család	3—	Tálcagyűjtés harangszóra	37-14
Harangozó Róza	2—		
N. N.	1—		
Nagy Mária	1—		
Kaltenecker-család	5—		
N. N.	2—		
Wegyel Antal	3—		
Özv. Tremmel Antalné	—50		
Hegy Pálné	2—		
N. N.	1—		
Müller Károlyné	10—		
Vitéz Horváth Istvánné	20—		
Kreis János	10—		
Kreinecker Lajosné	1—		
Nagy Józsefné	1—		
Keil Jánosné	50—		

Összesen ... 2424-69

Az összköltség a két harangra 1405 P 50 fillér volt. Maradt tehát a Szent József nagyharangra 1019 P 19 fillér. Szép összeg ez már, amelynek birtokában megkezdhettük a szentségi Úr Jézus áldásadásakor használandó Szent József nagyharangunkra a gyűjtést.

A Szent József-harang ugyanolyan nagy lenne, mint a háború alatt elreklvirált nagyharangunk volt, vagyis 12 mázsás. Költségeire a villanyerőre berendezett húzószerszeggel együtt kb. 9000 P-re volna szükség. Ha azonban nem jönne be az összeg, kisebbet csináltatnánk. A buzgó hívek és Szent József-tisztelők áldozatkészsége azonban remélni engedi az összegnek egybegyűlését, úgyhogy 1933 szept. 8-ra, amikor az Örökimádás 25 éves jubileuma lesz, remélhetjük a Szent József nagyharang megszólalását. *Most sem molesztátlunk senkit külön kéréssel, csak önként felajánlott adományokat fogunk felhasználni.* A kisebb adományok összegyűjtésére a Szent Kereszt-oltárnál egy firenzei művészi csöpp haranggal ellátott perselyt állítottunk fel, amelybe már eddig is szépen folytak be adományok. Április hónapban 149 P 86 fillér, májusban 147 P 24 fillér gyűlt be a perselybe. A harangszentelés óta a Szent József-harangra az üllői 77. alatti portán, illetve dr. Mátrai Iekész kezéhez befolyt pénzádományok a következők: Nagy Józsefné 1 P, Delekné 4 P, N. N. 2 P, N. N. 50 f., Urgy János 1 P, N. N. 50 f., özv. Makó Gyuláné 5 P, Kiss Jánosné 1 P, N. N. 20 f., Habert Albina 2 P, Órangyal kongregáció 6 P 60 f., N. N. özvegyasszony 10 P, N. N. 50 P, Fülöp Józsefné 13 P, N. N. 50 f., diószegi Kiss Pálné 20 P, Hornbos Ilona 1 P, Gajetzki Béláné 2 P, «Vilmos» 3 P, N. N. 72 f., Kis gyermek 10 f., N. N. 1 P 30 f., Kovács Józsefné 5 P, Vojni Károlyné 2 P, Pulainé 5 P, Mezei

Péter 1 P, Bucsek Eleonóra 5 P, Ludvig Borbála 1 P, Misik Sándorné 2 P, N. N. 5 P, Lajos Teréz 10 P, N. N. 5 P, Fehér Antalné 20 P, Eszterházy Mária grófnő 25 P, «Egy fiú papi hivatásáért» 1 P, Oltáregyleti kiállításkor Szent József-kép eladásból 126 P 10 f., «A teljes Szentháromság nevében» 20 P, Szölgény Ferenc 10 P, Keil Jánosné 100 P, N. N. 100 P, Scheuring (Thék E.-u. 34.) Ferencné 50 P, N. N. 5 P. Az értéktárgyadományok pedig a következők: Glandi Györgyné egy drb tizkoronás aranyat, özv. báró Jeszenák Istvánné két drb tizkoronás aranyat, egy Szent Anna kongreganista özvegy két drb jegygyűrűt, özv. Lajrankó Károlyné boldogult férje jegygyűrűjét, Csiz Mária egy kis aranyláncot és keresztet, a Szent József harangperselyben talált kis ezüzlánc, Fejős Magda ezüstgyűrűt és ezüst nyakláncot, N. N. egy ezüstérmes láncot, özv. Pinze Lőrincné egy drb aranygyűrűt. Az eddig felsorolt adományok értéke már körülbelül egy ötmázsás harang költségeit fedezné. Bizunk azonban eredeti terünk megvalósításában, hogy a legfőbbesőbb Oltárszentséggel adandó áldáskor 12 mázsás Szent József-haranggal harangozhatunk. Szent József könyörgőjén ki bőséges kárpótlást a nemesszívű adományozóknak a szentségi Jézustól. A nagyobb adományokat (pengőn felül) ezután is lehetőleg az Üllői-út 77. alatti portára vagy az ugyanottani Oltáregyesületi központi irodába kérjük leadni, hogy folytatólagosan nyugtázhassuk.

A múlt számunk címlapjának belsőjén a spanyolországi Szentszív-szobor csodálatos megőrzéséről közöltünk le egy levelet. Egyik k. munkatársunk kívánságára utána jártunk a pontos adatoknak és alábbiakat közölhetjük: A csodálatosan megőrzött szobor, a Szentszív — fehérmárvány — nemzeti szobra

Madridban a Cerro de los Angeles főtéren áll. 20 méter magas. 1919 május 30-án volt a fölszentelése, amikor XIII. Alfonz király az egész Spanyolországot ünnepélyesen följajánlotta — egy maga szerkesztette szöveggel — Jézus szent Szívének. A följajánlás P. Matteo gondolata volt. Mielőtt a följajánlás megtörtént volna, az anarchisták nyíltan megöléssel fenyegették meg a királyt, de ő nem tágitott, mondván: *«Ha megölnék, haldokolva is dicsérni fogom Jézus Szívét»*. A király volt az, akinek kívánságára karmelita apácák telepedtek le a szoborral szembeni házban és ők imádkoztak, éjjel-nappal keresztbetett karral a szentségház előtt azért, hogy az emlékmű sértetlen maradjon. Az ő imádságukat hallgatta meg az Úr csodálatos beavatkozásával, melyet az említett levélben közöltünk.

A dublini eucharisztikus világkongresszuson résztvevő magyar delegáció több tagjának ígéretét bírjuk arra nézve, hogy lapunk számára írni fognak a kongresszusról, azért, ha a cikkek kimerítő beszámolót adnak, mellőzzük az idegen újságok sokszor nem tárgyilagos referádái alapjáni beszámolást. A kongresszus lefolyását az Örökimádás szeptemberi száma fogja ismertetni.

Oltáregyesületi élet. A Központ képviselői résztvettek a *tabáni* és *újlaki* oltáregyesületi közgyűléseken. *Tabánban* Szegedi-Maszák Aladárné buzgó munkatársaival mindig virágzásban tartja az Oltáregyesületet. Az Oltáregyesülettel dicséretesen együttműködik az Eucharisztikus

Gyermekszövetség Sas Erzsébet hitoktató gondos vezetésével. A közgyűlésen is megjelentek — beszámoltak — szavaltak az eucharisztikus szövetségesek. — *Ujlakon dr. Pál Lajos*, az új agilis plébános most szervezi újjá az Oltáregyesületet. A közgyűlésnek is propaganda jellege volt, de igazán ünnepi hangulatban folyt le. — *Dr. Mátrai* ügyv.-ig. még *Sződliget, Csillaghegyet és Békásmegyert* látogatta meg, mindegyik helyen oltáregyesületi beszédet mondott, új tagok szerzésére is buzdítva az új Oltáregyesületeket.

Az Örökimádásban Szentháromságvasárnapján ünnepélyes eucharisztikus szövetséges fölvételt tartott *dr. Mátrai Gyula*, az eucharisztikus szövetség igazgatója. 25 polgárista fiút és 47 kongreganista leányt avatott föl a szentségi Jézus szövetségeséivé, akik mindannyian nagy lelkesedéssel fogadták, hogy a szentségi Jézussal való szövetséget megtartják örökre. A szövetség leánytagjai között nagy számmal vannak napi áldozók is. A fölvétel szertartása mély hatást váltott ki a templomot megtöltő hívek lelkéből.

Eucharisztikus triduumunkat az Úrnapi nyolcadánál *Prochnov Antal* hittanár beszédei tették értékesé. Úrnapi körmenetünket *dr. Madarász István* prelátnak, miniszteri tanácsos tartotta, akinek szíves türelme — félóraig várt az eső elálltára — lehetővé tette, hogy körmenetünket a rossz idő ellenére is megtarthattuk.

Lapunk legközelebbi száma — lévén a jelen 32 lapos kettős szám — szeptember elején jelenik meg.

Nánássy dr. és Pataki: Konnersreuthi Neumann Teréz. Az eddig megjelent tudományos — orvosi — és egyházi szemtanuk írásai alapján tárgyalják a szerzők a konnersreuthi csodát. Az egész eddig megjelent bőséges irodalomnak kritikai összefoglalását adják a legérdekesebb megvilágításban. Kiadta a «*Lourdes*» folyóirat Sopronban. Megrendelhető ott vagy a Kordánál.

Az elmúlt hónapokban igen értékes művekkel gyarapodott a lelkiélet irodalma.

Első helyre tehetjük ezek közül az eucharisztikus társulatok védőszentjének, **Baylon Szent Paszkálnak életét**, melyet **Pálffy Erzsébet** grófnő írt meg mesteri tollal és a «Ferences Közlöny» Bpest, 11., Margit-körút 23. adott ki, igazán a nagy szenthez méltó kiállításban. Nem közönséges életrajz e munka. Mindvégig a mélyes tisztelet és szeretet glóriolája lebeg az életrajz hősné alakja felett. Kisgyermekkorától egészen a szerzetbevonulásáig, mindig a természetfölöttiség, az elhivatottság és az Eucharisztiahoz való hűség példaképeként áll előttünk Paszkál, a legvonzóbb megvilágításban. Azt mondhatnók, hogy valóságos elmélkedéses könyv. Egyes fejezetek a legméltóságosabb Oltáriszentséghez való hűséges szeretet mellett a lelkiéletnek legtöbb kérdésére feleletet adnak. Szent Paszkál élete egyúttal Szent Paszkál tanításának foglalatja is. Az Oltáregyesület tagjainak különös figyelmébe ajánljuk ezt a váci Kapisztrán-nyomdát dícséző kiállításban megjelent értékes könyvet.

Ugyancsak hálával kell megemlékeznünk a debreceni Katholikus Figyelő Könyvkiadó tevékenységéről. A nagy sikert ért **Hlande: a Le Christ dans le Banlieue** c. munkájának magyar kiadása mellett bennünket különösen érdekel **Romano Guardini Örökmécs** c. elmélkedéseinek magyar kiadása **dr. Liszt Nándor** fordításában, amelyet szintén a debreceni Katholikus Figyelő adott ki.

Tulajdonképpen nem kimondottan eucharisztikus mű ugyan, de értelmet, lelket visz liturgikus tevékenységünkbe. Megmagyarázza a szent jeleket (keresztvetés, térdeplés, állás, lépés, mellevés, lépcső, templomajtó, gyertya, szenteltvíz, az örökmécs stb.). Magyarázatai nem iskolások, hanem költői-lelki tartalommal telített útmutatások arra, hogy minél bensőségesebben tudjunk élni velük. Amit naponta használunk és látunk, könnyen gépiessé, lélekre hatásvákuivá válhat. Ez ellen orvosság a liturgikus elmélkedés, amelyre pompás segédeszköz **Guardini-Liszt dr. «Örökmécs»**-ese. Ára csak 1 P. Megrendelhető a Korda révén vagy a Katholikus Figyelőnél Debrecen.

Az Athenaeum a múlt napokban adta ki **Páter Bangha Béla S. J.** híres **imakönyvét** új propaganda-kiadásban 2 pengő 60 filléres árban, mely összeg ellenében minden hívő egy börkötésű, finom papírra nyomott, gyönyörű mélynyomású képekkel ellátott imakönyvet vásárolhat magának.

P. Bangha imakönyvét már nem kell ismertetnünk, megtettük azt az I. kiadás megjelenésekor; most csak arra kérjük olvasóinkat, hogy *legyenek propagálói ennek a kiváló imakönyvnek, amely nemcsak szárnyra kelti a lelket, de motorikus erőt és irányítást is ad neki az örök cél eléréséhez.* Kapható minden könyvkereskedésben.

Bold. Eymard P. Julián—Dr. Scheffler János: Szentáldozás életforrás. Nagyvárad, 1932. Mint a fordító nagyon találóan írja: «Ez a könyv bold. Eymard P. Juliánnak, a legméltóságosabb Oltáriszentség újkori legnagyobb apostolának (1811—1868) hátramaradt feljegyzései közül a La sainte communion c. résznek hű fordítása; nem kiadásra szánt, minden részében kidolgozott elmélkedések, csak tömör gondolatok, úgy ahogy bold. Eymard szívéből kikiváncsoztak, de annál melegebbek, élőbbek, szívből-szívig hatóak». Külön megdicsérendők a gyönyörű szimbolikus képek, melyek mindegyike magában elég volna elmélkedési anyagnak. A képek alatti szöveg azonban bőséges és mélyenjáró gondolatokat ad. A gyakori áldozók igen nagy hasznát veszik, mert minden napra új lelkitartalmat ad nekik ez a könyv és föltétlen hozzásegíti ahhoz, hogy a szentáldozás nagyobb lelki-használattal járjon. Nagyon melegen ajánljuk eucharisztikus lelkű olvasóinknak. Ára 5 P. Kapható a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**